

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Στο ένεννιντα τέσσερα και χίλια οκτακόσια
νδναι καλά ο λόρδος μας να φέρε κι άλλα τόσα

Ενδέκατος ο χρόνος είναι
κι έβρα μας πάλιν α' Αθηνών.

Τών βρών μας μεταβολή, — ενδιαφέρους πολλοί.

Ο βασις των εβραίων — κόνει μη σφάξω το έθνος
κι' εβν έχω έτικονάα — κι' έσπευ με καταβαίνω
Πυθονομάς δέ δέχονα — κη έπει λατρά δέν έχωα
και 'στών' Αθηνών την πόλιν — και έκ τών άλλωθενών
και ές τήν 'Ελλάδα έβν — έλγος γάρα κι' έντροσιν
Πυθουρά η' κάτε χρόνο — έσάα έφίνα είναι μένο.

Γά τά είναι έμεις μέρα — έίνα φράνα και σάο χέρο
Κι' ένα φίλο δέν κρατή — έίνας συνδρομητής
κι' έσπος σάο πωρή δέν έίνα — τά τών σάο κείρο φίλ.
Γράματα και συνδρομή — άκ' εύόλια πρής έφί.
Γά τά σάα και τή μέρα — κάτε φίλο μη έκαίρα.

Δεκάτη Σεπτεμβρίου,
Αόνας Αρότου Αγρίου.

Τετρακόσά εβδομήντα λογαριασμοί κι' έβρα
ρηματά έβρητα γραμμένα κι' δύο λόγια κοινεύα.

Στόν Παππακυριτσόπουλο, τό Ξακουστό κλεφτόπουλο.

Και τέλος πάντων έπίσαι, μέ λόγην έκτυπήσθαι,
και τών δικαίων, λήσταρχε, τών θπον έκοιμήσθαι,
και τώρα κοιτάσαι νεκρός κι' άδικοσκοτωμένος
κι' έπό χαράν άνακυριτά τό κράτος και τό γένος.

Ειρήνησ πνεύμα κατ' αυτάς γαλήνησ ίφουσα
κι' ώς σύμβολον μας θβαλεν ή προσφιλήσ Ελλάδα,
άλλ' αίσονσ ήγησησ φωνήσ απέρη τών Λατρίων έσα
κι' ίπίασαν τών 'Ανακριτή και τών Εισαγγελλίασ.

Πιάνουν και γραφούν μέ γραφή 'στών Έπουργό Μπουριδόν:
εκαί τώρα τί να κάναμε γι' αυτούσ τούσ αιχμαλώτουσ ;
ό δέ Μπουριδόνσ άπαντάσ εσκατώσει το τό ριδη,
όπου μέσ ξαναγίρσει έίς τούσ καιρούσ τούσ πρώτουσ.

Τού ξαναγράφου α Έπουργί, δέν τό νομίζεις κριμα
Εισαγγελλίασ κι' 'Ανακριτή να προσερρή γιά θυμα ;
ό δέ Μπουριδόνσ άπαντά ; εμνή έχετε σκελετί,
άλύπητα κτυπήσειε τούσ βρωμίουσ Τσολιάδου,
νέναυ καλά τό κράτος μας, έφω και τό δολοφίτι,
κι' 'Ανακριτά κι' Εισαγγελλίασ εύρισκοντα χιλιάδου.

α Έμπρός έμπρός, βαρίτε τούσ έίς τό σταυρό τούσ σκύλουσ
και τών παθών του ό ληστή και τών τάρχαδον άσ παθή,
κι' άσο γι' αυτούσ τούσ άστυχητέσ τών νόμων υπαλλήλουσ
ύπομονή, μερή παιδιά, κι' ό κόσμος δέν έχαθή.

ε Τούσ αιχμαλώτουσ τούσ πτωχούσ κανείσ μη λυπηθή,
ό Παππακυριτσόπουλοσ μονάχα να χαθή,
γιατί τού κράτουσ τήν τιμήν 'σάα καιρία τήν θίγει
κι' άνοιζετε τά μάτια σας να μη μέσ ξαναγύρω,
και μνή ξεγύνατε, βρή παιδιά, τόν Γάλλο τόν 'Αρμωδ
και τί μέσ ψάλλει κι' ή Φραγκιά, ή πρώτη κούτσουμπουσ.

Β
Λοιπόν γυουρούσι... πιάνον ταμπουρία,
βροχούν τά πύκα και τά πλατινία,
βροντούν τούφικία, βροντούν κομπουρία,
λάμπουν 'στών ήλιο τά γαταπαγία...

Έβν τούσ συσταδόν τελείατά μέλη...
άκούω γούδουπν κι' άριμύτων κρέτων,
κι' άντιπλάκουσι όί γύρω βροζοί ;
εώ δούτωγία τών αιχμαλώτουσ.

«Παιδιά, φρονέζον κι' οι θεοί, πού πάτε
παιδιά σταθήτα, μὴν τοὺς κτυπάτε,
καὶ θά μας σφάξουν ὡσάν ἀρνιά
μὴ μίαι μόνο γι' αὐτὰ γινά.»

Νὰ νὰ κι' ἡ Θέμις ἔμπρός γλάνθη,
ταῦ κάκου τρίχει νὰ τοὺς ἑλωθῶρ,
καὶ περιμένει τὸ γι' αὐτὰ γινά,
τοὺς λειτουργοὺς τῆς νὰ θανατώσῃ.

Μὰ τὸ Κουβίρνο δὲν τοὺς λυπάται
καὶ παραγγέλλει σπαιδιά κτυπάτε,
ἀλλάζετε τοὺς τὴν Παναγιῆ
κι' ἔς πεσοκόφουν ὡσάν τραγιὰ
τοὺς αἰχμαλώτους τοὺς δυστυχίαις
ἀφροῦ ὁ βίος εἶναι βραχύς.

«Καθίνας Ἕλλην θὰ τοὺς ὀνήθῃ
'στούς χρόνους τούτους τῆς ἀσπίτας,
ἔπου σραχτήσαν ὡσάν ἀρνιο
ἀφροντις ἔδων τὰς ἀμαρτίαις.»

«Ἐμπρός, γιουρούσι 'στὴν συμμορίαν,
κι' ἂν κομματιάσουν τῶν θεοῦ τὰ μέλη
θὰ μείνουν ὅμως 'στὴν ἱστορίαν
καὶ τίποτα ὄξα ποὺ δὲν τὴν θέλει;»

«Ἢ! αὐτὰ τὰ σφάγια παντοῦ λατρίαι,
ὁ θάνατός των ζωὴ γιὰ μέας,
κι' ὁ βρωμολύταρχος κι' ἡ συμμορία
κερτίς ἔς γίνῃ καὶ κυμαε.»

Γ'

Πῶ πῶ τρεμάρα, πῶ πῶ σραγῆ!...
αἰματωμένη βουίξ' ἡ γῆ,
μὴδὲ τοὺς θάμνους κουνεὶ τῆς φτήρας
κανεὶς κρυμμένιος ἐκεῖ λαγός,
κι' ὄρηξ ἑρτήρας ὁ Δηλαβήρας,
ὁ ἑσθίλος μας ὁ λοχαγός,
πού τώρα κι' ἄλλοτε μὲ τὸν Τερτίαν
ἰδεῖς φρόνημα πῶς δὲν τοῦ λείπει.

'Ἄλλὰ μὲ στήθος κι' ὄρηξ κεφάλι
ἔμπρός 'στὰ βόλικα προβαίνου κι' ἄλλοι,
κι' ὁ Σπηλιωτόπουλος κι' Ἀποκορίτης
σπαθὶ γυναιό ξεριζακρόνεις,
κι' ὁ μεγαλώνομος ὁ συμμορίτης
μὲ τοὺς συντρόφους τὰ κκακρόνεις.

Δύο καὶ μόνον ἱππεῖς ἐκεῖ
ἀρματωμένοι σάν ἀστακοί,
δὴσὺ χαροφύλακες, λιθίντικας πούροι,
ἔπου συνώδισαν τοὺς δικαστάς,
ἀμίσως πᾶσσαν κι' οἱ θεοὶ κομμοῦρι
σάν ἀντικρούθησαν μὲ τοὺς ληστές.

Χαράς καὶ λύπης καινούριο δράμα,
μαζὶ μὲ γέλιο καὶ μαῦρο κλάμμα...
βρωστινάξαν καὶ στρατιώται
κι' ἡ Θέμις ἔκλαψε σάν εἶδος τότε

πῶς ἱθανάτωσαν ληστών λεπίδια
δὴσὺ τῆς στηρίγματα, δὴσὺ τῆς στολίδια.

Δ'

Χαρήτα... ἰνους ἔγγελα μας; χαιρέτῃ χαρμόσουνος,
ὡσάν Λαμπρῆς ἑπιμήραμα σωτήριον κι' εὐφρόσουνος.
Χαίρει καὶ σὺ, Πρωθυπουργέ, Τρικοῦπη λαοσάτα,
μαζὶ μὲ σίνα νὰ σκοτώσωμι κι' ἐκείνους κακομοίρας...
τὸν Ἀρβανίτη 'σκότωσαν ματὰ τοῦ Καρακώστα,
πάει κι' ὁ Στραβοκάπουλος, ὁ κι' ἄλλους Ἐρητοῦρας.

'Ἡ βασιλεία τῶν ληστών ἀρχίζει καὶ ξεπίφτη
κι' ὁ κύριος Πρωθυπουργός 'σκατάρει ὡς ἀπάνω
καὶ τραγουδῆ χειρῶντας ἐσκοτώσαμε τὸν κλέφτη,
τὸν Παπακυριτσόπουλο, τὸν πρώτο καπιτάνο.

«Σὺν δανιστῆς μᾶς ἴφρη καὶ τοῦτο τὸ σκυλί,
μὰ τίλος τὸ κατάρθωσα τῆ φορέκα μου νὰ βγάλω,
κι' ἂν τύχη νὰ σκοτώσωμι κι' ἐκείνους τὸν Τσουλιῆ
ἔ! τότε κι' ὁ συμβιβασμός τελειώνει δίχως ἄλλο.»

Κι' ἐκεῖ πῶ λήγωντας αὐτὰ δὲν ἦταν 'στὰ σωστά του
αἰμοσταγῆς ὁ λήσταρχος Ἐφτάνας ἔμπροστά του,
κι' ὄρι Μυλλόρο, τὸν μιλαι, μὲ τὰ ψηλά κολάρα
στέσου καὶ πῆς μου γρήγορα πῶς μας τὴν πᾶς τὴν κλέρα;

«Σκύφη ἔμπροστά μου μπρούμπα καὶ κάνε μιά μετόνομα,
ἔγώ' ἐκείνος ὁ ληστής κι' ὁ μπόγιας ὁ βαρβάτος,
πού δίχως βούλαις ἔβγαλα σάν Βασιλῆρας φερμάνα
κι' εἶχα 'δικό μου ρεμπλιό, Βασιλεῖο καὶ κράτος.»

«Κι' ἔτριψε καθὲ συντρόφος καὶ καθεμιά συντρόφισσα
καὶ μάττα τὰ φερμάνα μου 'δικάβαναι κλαμμένα,
κι' ἔς ἔχης χερί, μπῆρο μου, πῶς πρὶν τῆς ὄρας 'φάφωσα,
ἄλλοῖς φερμάνα 'σκόπευα νὰ βγάλω καὶ γιὰ σίνα.»

«Κι' ἔς μάθη καθ' ἑλευθέρως καὶ καθὲ πακτωμένος σας
πῶς τὸ 'δικό μου ρεμπλιό δὲν ἔβρῆνε τὸ 'δικό σας.
Γιὰ κῦτταξε τὰ μάττα μου καὶ μὴν κουνεὶ τοὺς ὄρους...
μὲ τῆς βαλτιδίας, ὄρι πρᾶς, τῆς βίδας μας 'αλιψάτα,
ἔγώ' κι' ἂν εἶχα ρεμπλιό, ἀλλὰ δὲν εἶχα νόμους,
μὰ σῆς μὲ τούτους, μπῆρο μου, τὸ παραρημιάψατε.»

«Ὁ νόμος σας κατάνητες τὸ ὄρομο κυριεῖς
καὶ μῆς 'στὰ μούτρα φτώσιμο θὰ θέλῃ ὁ Τσουλιῆς
ἂν μ' ἔλους τοὺς συντρόφους του ἡμέρα μεσημέρι
δὲν στήση 'στὴν πρωτεύουσα τὸ κλέρτιο λημέρι,
κι' ἂν δὲν συλλαβῆ κι' ἔδων σας τὸν Ἄρειο τὸν Πάγο
καὶ δὲν τὸν σφᾶξῃ, μπῆρο μου, γιὰ μιά στιγμὴ σάν τρέγο.»

«Ἐ! στρουγγα, ὁ τσοπάνης σου τί λόρδα πῶς τραβᾶει...
ἔμπῆκαν κλέφτικας 'στο μαντρί καὶ βᾶι βᾶι βᾶι...
καὶ σῆμερα μὴδὲ φωνῆ δὲν ἔχ' ἡ καραβάνα σας...
ὄρι Μυλλόρο μπῆρο μου, τί κοίναγι ἡ μάννα σας;»

Ἐἶπεν αὐτὰ κι' ἀγριώσας τὸν Δόρδο παρητήρει
κι' ὁ Καρακώστας 'πρόβαλε ματὰ τοῦ Ἐρητοῦρας,
κι' ἀμίσως μ' ἕνα λόγιασμα τῆς μίσως τὸν ἀντάμικο
ἔπιεσαν τὸν Πρωθυπουργὸν κι' ἔχρησαν τὸν Τζέμικο.

Σάν άκουσε κι' ο Φασουλής, πού γι' άνθρωπος πιστεύεται,
 μί τού γαιδάρου τόν όρρον ή φήσις πώς γιατρέιεται,
 έπ'ηρε τήν γαιδάρα του 'στη ράχη του καβάλλα
 και ζήτη της γκαρίζοντας τó βάζι 'στην πηλάλα.

Ο Λόρδος μ'ε σπώνεται και μια κάτω σκύφεται
 και ταμπούραδες έπαιξαν, σαυτούρια και βιολιά,
 κι' ο Σηροτήρας έβγαλε μεγάλο τουρτίριτζι
 κι' έτριβε και 'ξανάτριβε τού Λόρδου τήν κοιλιά.

Ε.

Κι' ο Βασιλεύς μας τάμαθι 'στη Κοπεναγή πέρα
 κι' έπε και πάλιν χαρπός 'στον γίρο του πατέρα:
 σμπαμπά μου, κι' άλλο ξαφνικό μ'ε μήνυσα μαντάτο,
 ο Παππακυριτσόπουλος μ'ε τρόπον προπετι
 συνέλαβε κι' 'εκότωσε εις τήν Λαμία κάτω
 έναν Εισαγγελία μ'ε κι' έναν 'Ανακριτή.

Και τούτοι ο πατέρας του εμην προχωρή, σταμάτα...
 μπα! οί καλέ σου, γυόκα μου, μί τούτα τά μαντάτα...
 Για και πάλιν όπως πριν να σι γλυκοφιλήσω,
 κι' αν μόλις 'πάτησης έδω ν' αλλάξω τόν άέρα
 τόσα καλά κοταρομάτα σ' έπ'ησαν άπ' όπισθεν
 φαντάσου π'ε τι θα γενή σαν ρθάρω ίκαί πέρα.

ΣΤ.

Πολλοί πικρές έθρήνησαν τόν ληστάρχον ίκείνον
 και 'βούξε τó τίλος του και μίσα 'στό Πεκίνο,
 και τού ληστάρχου π'ησαν τήν δαμορία παλα,
 τήν μαυρή φουστανίλα του, τó ρέσι του και τ'έλλα,
 και μετά σκίθην όρμον και πατρι-στικη
 'στην 'Εταιρείαν τάττιλαν τήν 'Εθολογιαν
 να μίνου ως κημήλιον
 μ'ε 'στό χερτοβασιλειον
 κι' όλ' οι μεταγενέστεροι, να μ'εθου πατριώται
 ποίος ήταν, πού 'γεννηθήκα, πώς π'εθαναι και ποτέ.

Και τάβλεπαν θρηγενεις και ξένοι σαν χαζοί
 και ρήτορες 'ρητόρησαν μ'ε γλώσσαν Δημοσθίνη:
 εάν ότως νόμος ο ληστής μ'ε 'στά λημέρια ζή
 μ'ε διαλεκτούς Εισαγγελεις κι' 'Ανακριτάς πεθαίνει.

Φασουλής και Περικλέτος,
ο καθένας νέτος σάτος.

Φ.—Θά γίνει νέος άνθρωπος και πρόγραμμα θ' αλλάξω,
 ύπ'ερ πατρίδος θαυμασμός 'στό μέλλον θ' αλλάξω,
 κι' αν ή κοιλιά μου γουργουρα και παίζη Καραϊσκό
 όλα της ροδοχαρι και μέλι θά τ'ά βρισκω.
 Δέν είναι πλέον τού σαρμού ή γρίνια κι' ή μουμουρα,
 τής μόδας τάρα έγινε να μην τ'ά βλέπω σκουρα,
 τήν σάφη τίντζερε να λics και τζάνερα τ'ά σικα,
 και σαν πινξ να φαίνεσαι πώς 'χόρτασε για πικα.
 Κι' έγω πού πάντα τού σαρμού και τής κοκεταρίας
 προβάλλω λάτρης έξαλλος και πούρος δικωώτης
 θ' ακολουθήσω, Περικλή, τας νέας θεωρίας
 και τού λοιπού έμβρόντητος θα γίνει πατριώτης,
 κι' αν ή πατρίς χρεωκοπή δέν θα μ'ε μέλη όδημα
 κι' αν εις τούς ένενος φαίνεται μουτζιλίξα κησιδιάρα,
 όμως για 'μ'ε θα κελωμ'ε πλουσία 'στιν χρυσόν
 και θα φωνάζω πάντοτε εις τήν διακασόν
 διτ δέν κάνουν, Περικλή, τά πλουτή της νισάρι
 κι' άπ' τ'ά καλαμοβράκια της καταραμ'ε χρισάφι.
 Και πουλημένιος θα καλώ προδότης τών προγόνων
 όπόσους τής πατρίδος των άνακ'όρους έπιλαθονται,
 κι' εν ο Τρικούπης στέκεται εις μια βαλδία καθόναι,
 κι' άπ' ίκαί πέρα τραγουδ'ε τρία πουλάκια καθόναι,
 έγω θά στικαμαι εις όδ'ό μ'ε νέκια κι' άσικίλιμα
 κι' ίκειθιν τόν Πρωθυπουργό θα χαιρετ'ό τόν ύπατο,
 και θα τής πύρος κάπεται ως είδος δικανίμα